

Abstrakt

Cílem této diplomové práce je analyzovat zahraniční politiku prezidenta G.W. Bushe po 11. září 2001 a její dopady pro Severoatlantickou alianci. Spojené státy po teroristických útocích prošly šokem, který způsobil přijetí tzv. „válečné mentality“, jež se projevovala tlakem veřejnosti a médií na to, aby vláda rychle podnikla razantní kroky. To mělo za následek řadu ad hoc rozhodnutí přijatých bez řádné analýzy a zvážení následků. Bushova vláda používala po 11. září černobílou rétoriku a zjednodušovala válku proti terorismu na válku dobra proti zlu. Spojené státy za Bushovy vlády nepovažovaly mezinárodní instituce za důležité a místo nich preferovaly bilaterální spolupráci. Opomíjením Aliance ovšem Washington NATO podkopával. Evropa se Spojenými státy soucítila a od prvního dne USA podporovala, avšak evropští členové NATO a Washington vnímali hrozbu ze strany Iráku odlišně, a proto se nemohli shodnout na společném řešení. Kroky, které Američané podnikli v Afghánistánu a Iráku, v kombinaci se zdrženlivostí Evropy plně podpořit válku proti terorismu, měly za následek vyhocení vztahů mezi členy Aliance. Čím více se Spojené státy blížily vojenskému zásahu v Iráku a tudíž vedení dvou velkých válek, tím více začaly oceňovat roli, kterou může NATO hrát. Evropané na druhou stranu nikdy nezapomněli na to, že Spojené státy jsou jejich hlavním spojencem. To je zřejmé i z toho, že NATO převzalo misi v Afghánistánu v době, kdy Aliance byla na ostří nože kvůli Iráku, což v důsledku uvolnilo americké síly, aby se mohly přemístit z Afghánistánu do Iráku.